

ความเป็นมาของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปแล้วว่า วิธีการทางวิทยาศาสตร์ สามารถนำมาใช้ได้ทุกโอกาส และใช้ได้อย่างดีในการให้ความเข้าใจเรื่องลักษณะต่าง ๆ ของคน ตลอดจนการกระทำ และสถาบันต่าง ๆ รวมไปถึงการแก้ไขและปรับปรุงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพราะการอยู่รวมกันของคนเรา

ความสัมพันธ์ทางสังคมและพฤติกรรมต่าง ๆ ของคนเรานั้น มีบางครั้งจะเห็นได้ว่าดำเนินไปไม่สู้จะเรียบร้อย คือผิดไปจากปกติที่พึง เป็นไปหรือหวังว่าจะ เป็นไป ลักษณะของความสัมพันธ์ที่เบี่ยงเบนไปจากปกตินี้ ทำให้เกิดภาวะขัดข้องของการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนต่าง ๆ ของระบบสังคม ทำให้เกิด "ปัญหาสังคม"

(Social Problem) หรือ "ภาวะสังคมพิการ" (Social Disorganization)

สาเหตุที่ทำให้เกิดภาวะสังคมพิการนี้มีด้วยกันหลายสาเหตุ เป็นต้นว่าสาเหตุมาจากการควบคุมความประพฤติของบุคคลในสังคมแห่งนั้น ซึ่งทำไปไม่ได้ผล ซึ่งหมายถึงการที่กฎเกณฑ์และระเบียบแบบแผนต่าง ๆ ที่มีอยู่ ไม่อาจใช้บังคับแก่บุคคลอันเป็นสมาชิกของสังคมนั้นได้ จะทำให้เกิดความเสื่อมเสียทางศีลธรรมขึ้น และเมื่อความเสื่อมเสียเช่นนี้เกิดขึ้นแก่สมาชิกมากเข้า ก็จะกระทบกระเทือนไปถึง โครงสร้างของสังคมทั้งหมด ทำให้สถาบันต่าง ๆ เกิดมีลักษณะไม่สอดคล้องต่อกันมากขึ้น เกิดความไม่สมดุลอันก่อให้เกิดลักษณะสังคมพิการได้ เมื่อสังคมใดเกิดมีภาวะเช่นนี้ขึ้น ก็จะมีปัญหาต่าง ๆ ทางสังคมตามมา เช่นปัญหาเกี่ยวกับความประพฤติของเด็ก ปัญหาอาชญากรรม และปัญหาสังคมอย่างอื่น ๆ ตามปกติแล้วปัญหาเหล่านี้จะเกิดขึ้นเสมอถึงแม้ว่าจะไม่มีภาวะสังคมพิการ การแก้ปัญหาก็กทำไปไม่ได้หรือมีทางผอหนกให้เป็นเบา

ลงได้ แต่เมื่อภาวะสังคมเกิดการเกิดขึ้น ปัญหาเหล่านี้ก็จะเพิ่มความรุนแรงและขยายตัวออกไป

ปัญหาทางสังคมที่จะนำมาพิจารณาต่อไปนี้คือปัญหาเกี่ยวกับอาชญากรรม ทั้งนี้เพราะว่าอาชญากรรมเป็นปัญหาร้ายแรงที่มีความสำคัญที่สุดต่อสังคมมนุษย์ ไม่ว่าจะพิจารณาในตาดันใด ๆ ก็ตาม เพราะอาชญากรรมที่เกิดขึ้นแต่ละครั้งย่อมบ่อนทำลายชีวิต ทรัพย์สิน และความสงบสุขของประชาชนทุกครั้งไป ความสูญเสียอันเกิดจากอาชญากรรมในคานเศรษฐกิจและสังคมนั้นมีมูลค่ามหาศาล นอกจากความสูญเสียในการที่ทรัพย์สินถูกโจรกรรม บุคคลถูกฆาตกรรม ถูกทำร้ายบาดเจ็บ ซึ่งไม่อาจคำนวณเป็นเงินได้ อันนับว่าเป็นการสูญเสียโดยตรงแล้ว การที่สังคมและรัฐต้องใช้จ่ายเงินค่าล้างทรัพย์สิน เป็นจำนวนมากในการต่อต้านอาชญากรรมด้วยการมี ตำรวจ อัยการ ศาล และเรือนจำ ก็นับว่าเป็นการสูญเสียอันเกิดจากอาชญากรรมทางอ้อม ในสหรัฐอเมริกาที่มีมูลค่าความเสียหายจากอาชญากรรม ประมาณ 50,000 ล้านดอลลาร์ต่อปี ส่วนกรุงเทพฯ ในปี พ.ศ. 2517 ประมาณ 167 ล้านดอลลาร์ นอกจากนี้อาชญากรรมยังเป็นปัญหาที่สลับซับซ้อน และไม่มีข้อยกเว้นในสาเหตุอันแท้จริง การแก้ปัญหาเป็นหน้าที่ของตำรวจ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แต่อยู่ที่แก้ปัญหาจะต้องทราบสภาพของอาชญากรรมก่อนและสิ่งที่จะแสดงหรือชี้ให้เห็นสภาพของอาชญากรรมก็คือสถิติอาชญากรรม ซึ่งเป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์วิธีหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้เปิดเผยข้อความเกี่ยวกับจำนวน และชนิดของการกระทำผิด รวมทั้งประเภทของอาชญากรรม ซึ่งอาจแยกเป็น เพศ อายุ การกระทำผิดครั้งแรก หรือเคยกระทำผิดมาแล้ว ฯลฯ และอาจบอกได้ว่าผลของการลงทัณฑ์ไปแล้วสำเร็จตามจุดประสงค์หรือไม่อีกด้วย ตลอดจนจนถึงการแสดงให้เห็นว่าองค์การเกี่ยวกับความยุติธรรมในทางอาญาเท่าที่ใดปฏิบัติงานไปแล้วได้ผลแค่ไหน นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องวัดหรือสำรวจถึงวิธีการที่จะใช้ป้องกันหรือปราบปรามอาชญากรรมว่าได้ผลเพียงใดหรือไม่อีกด้วย การจับผิดสถิติอาชญากรรม

¹ พล. ต.ท. มนตรี พินธุรังษี, "เราจะลดอาชญากรรมได้อย่างไร," สยามรัฐ (8 มีนาคม 2519) : 12.

เช่นว่านี้ หากใครทำโดยครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว อาจจะช่วยในการวิจัยอาชญากรรมได้ เป็นอย่างดี คอยเหตุนี้จึงมีผู้กล่าวว่า แผนที่และเข็มทิศย่อมมีประโยชน์แก่ชาวเรือ เพียงใด สถิติอาชญากรรมก็ย่อมเป็นประโยชน์แก่บรรดานักกฎหมาย และ นักอาชญาวิทยาได้เพียงนั้น

และเนื่องจากว่ายังมีอาชญากรรมอีกหลายอย่างที่เจ้าทุกข์ไม่แจ้งความ เนื่องจากความอาย หรือต้องการแกล้งแหยงเป็นการส่วนตัวหรือเหตุผลอย่างอื่น ฉะนั้น ตัวเลขสถิติอาชญากรรมจึง เป็นเพียงตัวอย่าง (sample) หรือตัวแทนของ อาชญากรรมทั้งหมด โดยที่ประชากร (population) หรืออาชญากรรมทั้งหมด ยังมีคนซ่อนอยู่ ฉะนั้นการบันทึกหรือรวบรวมข้อมูล จึงควรจะได้รับการเอาใจใส่เป็นพิเศษ ซึ่งอันนี้จะเป็นอุปสรรคที่สำคัญที่สุดในการแก้ปัญหา วิจัยและวางแผนต่าง ๆ เพราะว่าการวิจัยใด ๆ ก็ตาม ถ้าตัวอย่างหรือตัวแทนไม่ดีก็จะทำให้ผลการวิจัย ผิดพลาดได้

ในขณะที่ประเทศที่กำลังพัฒนาส่วนมาก ได้รับความยุ่งยากจากระบบการ บันทึก วิธีรายงานคดีอาญา และข้อมูลที่บันทึกไว้ไม่สามารถนำมาใช้ได้ เป็นคนว่าแบบในการรายงานมีความยุ่งยากหรือมากเกินไปจนทำให้ผู้กรอกข้อมูลต้องใช้เวลาในการกรอกข้อมูล เพราะฉะนั้นการขาดข้อมูลจะได้นำมาใช้ก็กลายเป็นข้อมูลที่ไม่มีคุณค่า เหตุการณ์ ปัญหาที่เกี่ยวกับการบันทึกที่ไม่มีประสิทธิภาพเหล่านี้เป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงความต้องการระบบการบันทึกที่ดีกว่านี้ คอยเหตุนี้จึง เป็นเหตุจูงใจให้ ผู้เขียนศึกษาถึงระบบการเก็บรวบรวมข้อมูลสถิติทางอาชญากรรมของประเทศไทยว่าจะมีปัญหาเหล่านี้หรือไม่ เพราะประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่กำลังพัฒนา อีกทั้งยังไม่มีหลักฐานปรากฏว่าใครมีผู้ใดทำการรวบรวมระบบการเก็บรวบรวมข้อมูลทางอาชญากรรมไว้ จึงคิดว่าเรื่องที่จะศึกษานี้คงจะเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ข้อมูลของหน่วยงาน

¹ Marshall B. Clinard and Daniel J. Abbott, Crime in Developing Countries : A Comparative Perspective (John Wiley and Sons, Inc., 1973), p. 12.

ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และผู้สนใจ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษา วิเคราะห์และวิจารณ์ถึง ระบบและลักษณะการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนแบบของการเก็บตัวเลขทางคานาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อันได้แก่ ตำรวจ อัยการ ศาล และ ราชทัณฑ์
2. เพื่อศึกษาคุณภาพ การนำข้อมูลมาใช้ได้ และวิสัย สามารถในการเปรียบเทียบการไต่ถามของข้อมูล
3. เพื่อเสนอแนะการสร้างแบบการเก็บตัวเลขทางคานาอาชญากรรมที่เป็นมาตรฐานสามารถใช้ได้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของทุกแห่ง

ขอบเขตของการวิจัย

1. จะศึกษาถึงระบบ ลักษณะการเก็บรวบรวมข้อมูล และแบบการเก็บตัวเลขทางคานาอาชญากรรม ของหน่วยงานต่อไปนี้
  - 1.1 ตำรวจ
  - 1.2 อัยการ
  - 1.3 ศาล
  - 1.4 ราชทัณฑ์
2. จะศึกษาเฉพาะเทคนิค ลักษณะ และกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลเท่านั้น

ประโยชน์ที่จะได้จากการศึกษาวิจัย

1. คาดว่าผลการศึกษาวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยข้อมูลเพื่อแก้ปัญหาอาชญากรรม ในแง่ที่ว่าจะได้ข้อมูลที่ทันสมัย สมบูรณ์ สอดคล้องกับสถานการณ์ และตรงกับ

ความเป็นจริงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2. ถ้าสามารถปรับปรุงแบบการเก็บรวบรวมข้อมูลสถิติทางค่านาชาฎาการรวมให้เป็นแบบที่เป็นมาตรฐานไค้แล้ว ก็จะได้เป็นแนวทางแกหวยงานที่เกี่ยวข้องของนำไปใช้ในการเก็บตัวเลขเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อจะได้เป็นคลัง (Bank) เก็บสถิติอาชฎาการรวมที่สมบูรณ์ เมื่อต้องการใช้ก็สามารถดึงไปใช้ไค้ทันที

นียมของคำที่ใช้

1. ความหมายของอาชฎาการรวม

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 คำว่า "อาชฎา" หมายถึง อำนาจ โทษ มักใช้สำหรับพระเจ้าแผ่นดิน หรือเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ เช่น พระราชอาฎา เป็นต้น ส่วนคำว่า "กรรม" หมายถึง การกระทำ ดังนั้น คำว่า "อาชฎาการรวม" จึงควรจะให้คำจำกัดความว่า "เป็นปรากฏการณ์หนึ่งทางสังคมที่เกิดขึ้น โดยการกระทำของบุคคล ซึ่งการกระทำนั้น ๆ กฎหมายบัญญัติเป็นข้อห้ามและถือว่าเป็นความผิด ซึ่งผู้กระทำผิดจะต้องได้รับการลงโทษ"

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้คำนิยามของอาชฎาการรวมไว้หลายแบบด้วยกัน แต่ก็มีควาหมายในทำนองเดียวกันงั้น ซึ่งพอจะสรุปไค้ดังนี้

อาชฎาการรวมในความหมายทางสังคม หมายถึง การกระทำที่สังคมถือว่าเป็นอันตรายต่อผลประโยชน์อันเป็นพื้นฐานของสังคมอย่างมากเพียงพอที่จะก่อให้เกิดการควบคุมทางสังคมอย่าง เป็นทางการ

อาชฎาการรวมในความหมายทางกฎหมาย หมายถึง การกระทำหรือการละเว้นการกระทำใด ๆ เป็นการฝ่าฝืนกฎหมายทางอาฎาโดยไม่มีข้อแก้ตัวหรือเหตุผลอันสมควรที่กฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เป็นอาชฎาการรวม

แม้ว่าความหมายของอาชญากรรมในทางสังคมกับความหมายในทางกฎหมายจะไม่เหมือนกันก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติในสังคมปัจจุบัน การกระทำใด ๆ ที่มรรถฐานของสังคม (คือกฎเกณฑ์แห่งความประพฤติว่าการกระทำเช่นใดจึงเหมาะสม) ก็ว่าไม่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว นักนิติศาสตร์ก็จะออกเป็นบัญญัติทางกฎหมายห้ามการกระทำนั้น ๆ เสียควย เช่นการฉ้อโกงนำลายลงบนทางเท้า เป็นการฝ่าฝืนมรรถฐานของสังคม และเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายควย

การกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายทางอาญาแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. การกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายเป็นความผิดในตัวของมันเอง (Mala Inse) ซึ่งมีลักษณะเป็นอาชญากรรมโดยแท้ โกงแกงคนตาย ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ฯลฯ
2. การกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายเพราะกฎหมายห้าม (Mala Prohibita) เช่นจอกจรกในที่ห้ามจอด ฯลฯ การกระทำเช่นนี้ไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรมเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย และมรรถฐานของสังคมเท่านั้น

2. ความหมายของสถิติอาชญากรรม

ศาสตราจารย์ เซลลิน (Professor Sellin) ได้เสนอความหมายของสถิติอาชญากรรมว่า ควรจะหมายถึง

1. "แบบของ ข้อมูลจากการกระทำผิดหรือตัวผู้กระทำผิดที่แสดงออกในรูปของจำนวนตัวเลข
2. อันได้มาจากการเก็บรวบรวมของหน่วยราชการ อาทิเช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ราชทัณฑ์
3. นำมาจำแนก จักระเบียบ เข้าตารางและวิเคราะห์เพื่อแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของข้อมูลที่นำมาใช้ และ
4. จัดพิมพ์เพื่อเป็นการเผยแพร่เป็นประจำ"¹

¹ Thorsten Sellin, "The Significance of Records of Crime," in *The Sociology of Crime and Delinquency*, (John Wiley and Sons Inc., 1962), p. 60.